



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Polednové a soudců JUDr. Jany Šalomounové a Mgr. Martina Šebka ve věci žalobkyně **T. S.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, zastoupené JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Plzeň, nám. Republiky 2, proti žalovanému **L. J.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, zastoupenému JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem Domažlice, Paroubkova 228, o **14.020,- Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 6. 6. 2017, č. j. 17 C 275/2016-99,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se m ě n í tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 7.020,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení z částky 4.920,- Kč od 19. 1. 2016 do zaplacení, a to ve lhůtě 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, a ve zbývajícím rozsahu, tedy co do částky 7.000,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení z této částky od 19. 1. 2016 do zaplacení, se žaloba zamítá.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.**

Odůvodnění

Okresní soud Plzeň-město rozsudkem ze dne 6. 6. 2017, č. j. 17 C 275/2016-99, žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 14.020,- Kč s úrokem z prodlení z částky 11.920,- Kč od 19. 1. 2016 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.), a dále žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 16.068,80 Kč k rukám zástupce žalobkyně, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Proti tomuto rozsudku podal si žalovaný včasné odvolání z důvodů uvedených v ust. § 205 odst. 2 písm. b), c), d), e), f), g) o.s.ř. Žalovaný ve svém odvolání soudu I. stupně zejména vytkl, že neprovedl důkazy jím označenými správními spisy, neboť z těchto důkazů by bylo zřejmé, že pes, který měl způsobit zranění žalobkyni, není psem žalovaného, dále soudu I. stupně vytkl rovněž to, že neprovedl důkazy navržené žalovaným po koncentraci řízení, neboť koncentrace řízení byla prolomena ve prospěch žalobkyně, a poté nebyli účastníci znovu o koncentraci řízení poučeni, nadto při prvním jednání dne 7. 2. 2017 nebyli účastníci dle žalovaného o koncentraci řízení řádně poučeni, neboť poskytnuté poučení bylo pro žalovaného nesrozumitelné a nedostatečné, což lze dle žalovaného považovat za vadu, která měla za následek nesprávné rozhodnutí (s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 32 Cdo 4255/2011). Dle žalovaného měly být tedy jím označené důkazy v podání ze dne 8. 5. 2017 provedeny, kdy navíc dle žalovaného mají tyto důkazy také zpochybnit provedené důkazy o tom, že zranění žalobkyni způsobil pes žalovaného, respektive zpochybnit věrohodnost slyšených svědků a žalobkyně. Rovněž z tohoto důvodu měly být tedy dle žalovaného tyto důkazy provedeny a lze je dle něj provést i před soudem odvolacím.

Dále ve svém odvolání žalovaný jako důkaz navrhl správní spis a rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň – Křimice ze dne 20. 6. 2017, č. j. UMO5/0235/2017, ze kterého vyplývá, že přestupkové řízení vedené proti žalovanému bylo zastaveno, neboť v tomto přestupkovém řízení bylo prokázáno, že žalovaný psa, který měl způsobit zranění žalobkyni, nevlastní.

Dle žalovaného soud I. stupně z provedeného dokazování také vyvodil nesprávné skutkové a právní závěry, neboť předpoklady odpovědnosti žalovaného za újmu způsobenou žalobkyni splněny nebyly, protože jeho vlastnictví psa, který měl žalobkyni zranit, řádně prokázáno nebylo. V té souvislosti žalovaný zpochybnil věrohodnost výpovědi matky žalobkyně jako svědkyně a žalobkyně samotné s ohledem na jejich zájem na výsledku sporu, a poukázal rovněž na to, že sám nalézací soud uvažuje jen o spoluvlastnictví psa žalovaným, aniž by se však vypořádal se sdělením krajské veterinární správy ze dne 29. 3. 2016, aniž by vyžádal správní spis vedený krajskou veterinární správou a aniž by se vypořádal také se zprávami obcí Loza a Strakonice a Městského obvodu Plzeň 5 v tom směru, že žalovaný hlášeného psa neměl. Dle žalovaného pak ani jeho sdělení Úřadu městského obvodu Plzeň 5 ohledně „našeho pejska“ vlastnictví či spoluvlastnictví psa žalovaným nedokládá, a tudíž dle názoru žalovaného v daném řízení nebylo najisto postaveno jeho vlastnictví psa, který měl žalobkyni kousnout.

I pokud by však bylo vlastnictví psa žalovaným prokázáno, pak nebylo dle žalovaného prokázáno jednání psa a příčinná souvislost, neboť mimo žalobkyni nikdo jiný incident neviděl, a není tedy jediný přímý důkaz, že by žalobkyni zranil pes ve vlastnictví žalovaného.

Dle názoru žalovaného nelze souhlasit s tím, že by nárok žalobkyně byl prokázán jen na základě jejího tvrzení, včetně toho, co uvedla u lékaře, neboť dle žalovaného jde o formu msty ze strany žalobkyně s ohledem na napjaté vztahy mezi rodinami žalobkyně a žalovaného. Jím navrhované důkazy k vyvrácení tvrzení žalobkyně, zejména jím předložený znalecký posudek ohledně charakteru zranění žalobkyně, přitom provedeny nalézacím soudem nebyly.

Žalovaný dále nesouhlasil ani se závěry soudu I. stupně ohledně nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy, neboť dle jeho přesvědčení pro její přiznání důvod dán není. V té souvislosti žalovaný namítl, že žalobkyně nebyla očkovaná proti vzteklině a v souvislosti s tvrzenou obavou ohledně nakažení vzteklinou žádnou odbornou pomoc, včetně pomoci psychologické, nevyhledala. Současně nesouhlasil žalovaný ani s tím, jakým způsobem soud I. stupně hodnotil jeho vlastní jednání, tedy že by jednal vyhýbavě a úskočně.

Žalovaný tedy navrhl, aby s ohledem na potřebu doplnit dokazování poměrně rozsáhlým způsobem odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, pro případ, že by odvolací soud dokazování doplnil, pak navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobu v plném rozsahu zamítl a přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalovaného uvedla, že odvolání žalovaného za důvodné považovat nelze. Dle žalobkyně je odvolání po skutkové stránce především polemikou žalovaného s rozhodnutím nalézacího soudu, který žalobnímu návrhu vyhověl. Dle žalobkyně však nalézací soud přesně a precizně shrnul důkazní situaci a svůj postup odůvodnil způsobem, který zákon předpokládá. To, že žalovaný má na věc jiný názor, nemůže dle žalobkyně zpochybnit správnost závěrů nalézacího soudu, když nadto argumentace žalovaného není dle žalobkyně ani správná a ani přiléhavá. Na tom dle názoru žalobkyně nemohou změnit nic ani žalovaným navrhované důkazy. Rovněž v rovině právního posouzení věci žalobkyně neshledává argumenty žalovaného za správné, kdy oběma účastníkům se dostalo řádného poučení, přičemž žalobkyně svého práva využila, žalovaný nikoli. Pokud chtěl žalovaný další důkazy navrhopat nebo vznášet jiné požadavky směrem k nalézacímu soudu, a to včetně jakéhokoli vysvětlení poučení, které mu bylo soudem poskytnuto, mohl tak učinit. To se však nestalo, takže nelze vinu za nečinnost žalovaného shledávat na straně nalézacího soudu. Pokud se jedná o námitky žalovaného k výši přiznané náhrady nemajetkové újmy, pak je dle žalobkyně soud povolán k tomu, aby rozhodoval dle své úvahy na základě zjištěného důkazního a právního stavu a aby své rozhodnutí také řádně odůvodnil, což se v posuzované věci ze strany nalézacího soudu stalo, a ani v tomto směru neshledává tedy žalobkyně na straně nalézacího soudu žádné pochybení. S ohledem na to, že odvolání žalovaného není dle ní důvodné, pak žalobkyně navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně potvrdil.

Na podkladě včasného odvolání žalovaného přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem dle ust. § 212 a násl. o.s.ř., přihlédl k obsahu odvolání žalovaného a vyjádření žalobkyně k němu, a poté, co při odvolacím jednání dne 7. 12. 2017 dokazování zčásti zopakoval a doplnil, dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je jen zčásti důvodné.

V posuzované věci domáhala se žalobkyně žalobou podanou u Okresního soudu Plzeň-město dne 15. 8. 2016 nejprve zaplacení částky 11.920,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 12. 1. 2016 do zaplacení s odůvodněním, že byla dne 25. 9. 2014 zraněna

(kousnuta) psem žalovaného a z toho důvodu byla i lékařsky ošetřena. Bolestné z důvodu tržné rány na lýtku a zhmoždění lýtky bylo lékařem ohodnoceno šestnácti body, a tudíž žalobkyně požadovala nejprve bolestné ve výši 1.920,- Kč. Ačkoli byl žalovaný poučen policisty i prostřednictvím krajské veterinární správy o tom, že je povinen nechat psa veterinárně vyšetřit, pak to žalovaný neučinil, a tedy žalobkyně byla a je v nejistotě, zda nedošlo k přenosu nějaké nemoci, zejména vztekliny, na žalobkyni. Z důvodu této nejistoty o zdravotním stavu vznikla žalobkyni rovněž nemajetková újma, která je dle žalobkyně natolik výrazná, že by jí mělo být poskytnuto přiměřené zadostiučinění v penězích, kdy za přiměřenou náhradu žalobkyně považovala částku 10.000,- Kč. V průběhu řízení před soudem I. stupně vzala žalobkyně svoji žalobu zčásti zpět v rozsahu požadavku na zaplacení úroku z prodlení z částky 11.920,- Kč za dobu od 12. 1. 2016 do 18. 1. 2016, přičemž v tomto rozsahu soud I. stupně řízení usnesením vyhlášeným při jednání dne 28. 2. 2017 zčásti zastavil. Dále žalobkyně v průběhu řízení změnila svoji žalobu v rozsahu požadavku na bolestné, kdy nadále na bolestném požadovala přiznat částku 4.020,- Kč s ohledem na novou metodiku výpočtu bolestného, přičemž soud I. stupně tuto změnu žaloby usnesením vyhlášeným při jednání dne 6. 6. 2017 rovněž připustil. Soud I. stupně tedy nakonec po provedeném částečném zpětvzetí a změně žaloby rozhodoval o požadavku žalobkyně na zaplacení částky 14.020,- Kč s úrokem z prodlení z částky 11.920,- Kč od 19. 1. 2016 do zaplacení. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a namítal, že není vlastníkem psa, který měl žalobkyni způsobit zranění, a rovněž poukazoval na vyhrocené vztahy mezi rodinou žalobkyně a rodinou žalovaného, jejichž důsledkem dle žalovaného byl žalobkyni uplatněný požadavek.

Soud I. stupně účastníkům řízení poskytl poučení ohledně koncentrace řízení, a to jednak prostřednictvím formuláře předvolání k (prvnímu) soudnímu jednání, ve kterém byl rovněž žalovaný zcela jednoznačným způsobem a v souladu s ust. § 118b o.s.ř. poučen o zákonné koncentraci řízení prvním jednáním ve věci. Znovu pak soud I. stupně poučení ve smyslu ust. § 118b o.s.ř. zopakoval také při prvním jednání ve věci dne 7. 2. 2017, kdy lze sice připustit, že soud I. stupně nadbytečně poskytoval poučení rovněž ve smyslu ust. § 119a o.s.ř. za použití § 205a o.s.ř., pokud při tomto prvním jednání současně nepřistoupil k vyhlášení rozhodnutí ve věci, avšak s ohledem na to, jakého poučení se dostalo žalovanému v rámci předvolání k jednání dne 7. 2. 2017 přímo v tomto předvolání, nepovažuje odvolací soud námitky žalovaného o tom, že by se účastníkům dostalo poučení o zákonné koncentraci řízení ve smyslu ust. § 118b o.s.ř. nedostatečného či nesrozumitelného, za důvodné. O tom ostatně svědčí rovněž to, že žalobkyně na poskytnuté poučení ze strany soudu I. stupně adekvátním způsobem reagovala a další důkazy k prokázání svých tvrzení (na rozdíl od žalovaného) při jednání dne 7. 2. 2017 označila. Lze dále souhlasit se žalobkyní v tom směru, že pokud žalovaný poskytnutému poučení při jednání soudu I. stupně nerozuměl, ničeho mu nebránilo v tom, aby požádal nalézací soud o jeho vysvětlení. Obsahem protokolu o jednání ze dne 7. 2. 2017 však žádná taková žádost žalovaného o vysvětlení poskytnutého poučení není, a tudíž je dle názoru odvolacího soudu třeba vycházet z toho, že žalovaný poskytnutému poučení porozuměl, pouze na něj doplněním tvrzení a označením dalších důkazů k prokázání svých tvrzení nereagoval (resp. výslovně k dotazu nalézacího soudu uvedl, že další tvrzení uvést a důkazy označit nechce). Dle názoru odvolacího soudu tudíž účinky koncentrace daného řízení prvním jednáním ve věci ve smyslu ust. § 118b o.s.ř. nastaly a k jejich prolomení tak mohlo dojít pouze za podmínek uvedených v ust. § 118b odst. 1 o.s.ř. Na rozdíl od žalovaného má tedy odvolací soud za to, že soud I. stupně v souvislosti s poskytnutým poučením ve smyslu ust. § 118b o.s.ř. nezatížil řízení takovou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Soud I. stupně dále v průběhu několika jednání před soudem I. stupně provedl důkazy označené k prokázání tvrzení ze strany žalobkyně v tom rozsahu, v jakém je to uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku soudu I. stupně. Odvolací soud přitom pro stručnost na odůvodnění napadeného rozsudku soudu I. stupně ve vztahu k provedeným důkazům a jejich obsahu odkazuje. V souvislosti s provedeným dokazováním je dále pravdou, že soud I. stupně provedl rovněž úřední záznam ze dne 26. 2. 2017 Městské policie Plzeň, který předložila žalobkyně, lze však souhlasit se soudem I. stupně, že tento důkaz provést možné bylo, neboť vznikl až dne 26. 2. 2017, tedy poté, co se ve věci konalo první jednání (viz § 118b odst. 1 o.s.ř.). Ani skutečnost provedení tohoto důkazu soudem I. stupně však ničeho nezměnila na tom, že řízení bylo již prvním jednáním ve věci koncentrováno, o čemž byli účastníci ve smyslu ust. § 118b o.s.ř. poučeni, přičemž dle názoru odvolacího soudu nebylo ani po provedení tohoto důkazu zapotřebí nové (další) poučení o koncentraci daného řízení účastníkům poskytovat, jak se mylně domnívá žalovaný, neboť takovou povinnost občanský soudní řád soudu neukládá.

Pokud soud I. stupně neprovedl výslech svědkyně navržené ze strany žalobkyně J. P., pak se tak stalo za situace, kdy tato svědkyně se ze zdravotních důvodů opakovaně k jednání soudu I. stupně omluvila, přičemž žalobkyně na jejím výslechu následně netrvala. Vzhledem k tomu, že svědkyně J. P. neměla být ani podle tvrzení žalobkyně přímo přítomna napadení žalobkyně psem, nepovažoval ani odvolací soud za nutné tuto svědkyni vyslýchat. Dále soud I. stupně nevyslechl jako svědkyni ani J. B., kterou žalobkyně rovněž k výslechu navrhla, která sice měla být v době předmetného incidentu na místě přítomna, avšak již v roce 2014 v rámci podání vysvětlení Policii České republiky uváděla, že si na celou situaci nevzpomíná. Za této situace a zejména, pokud jak bude ještě dále uvedeno, rovněž odvolací soud sdílí závěr soudu I. stupně o prokázání tvrzení žalobkyně ohledně jejího pokousání psem a ohledně toho, že žalovaný nese za zranění žalobkyně odpovědnost, souhlasí odvolací soud i se závěrem soudu I. stupně, že i výslech této svědkyně byl nadbytečný.

Jde-li o důkazy navržené ze strany žalovaného, pak žalovaný při prvním jednání pouze obecně k důkazu označil správní spisy týkající se vyostřených vztahů mezi rodinou žalobkyně a rodinou žalovaného, kdy byl v té souvislosti soudem I. stupně poučen tom, že soud I. stupně nepovažuje za potřebné tyto důkazy provádět, neboť motivace k podání žaloby není pro rozhodnutí věci významnou. Žalovaný následně ještě ve svém podání ze dne 8. 5. 2017 konkrétně specifikoval správní spisy, jimiž by dle jeho názoru měl být důkaz proveden právě ve vztahu k vyostřeným vztahům mezi rodinou žalobkyně a rodinou žalovaného, kdy dle jeho přesvědčení cílené a opakované schválnosti ze strany rodiny žalobkyně zásadním způsobem oslabují věrohodnost předložených důkazů žalobkyně. Ani takto konkrétně označené důkazy ze strany soudu I. stupně provedeny nebyly, neboť soud I. stupně setrval na svém stanovisku ohledně nadbytečnosti takových důkazů. Odvolací soud pak vyžádal od žalovaného doplnění jeho tvrzení o tom, jaká konkrétní jednání příslušníků rodiny žalobkyně byla v daných řízeních řešena, kdy z odpovědi žalovaného ze dne 12. 10. 2017 plyne, že se mělo jednat o schválnosti ze strany matky a příbuzných žalobkyně, kdy v souvislosti s tím měl žádat rovněž o krátkodobou ochranu, přičemž podle spisových značek označených spisů ke všem těmto událostem mělo dojít až poté, co mělo dojít ke zranění žalobkyně, které je posuzováno v tomto řízení. S přihlédnutím k tomu dospěl odvolací soud k závěru, že soud I. stupně nepochybil, pokud takto navržené důkazy ze strany žalovaného neprovedl, neboť ani dle názoru odvolacího soudu tyto důkazy pro rozhodnutí ve věci významnými nebyly a nejsou. Je tomu především proto, že podle vlastního sdělení žalovaného nebylo předmětem ani

jednoho tohoto řízení jednání samotné žalobkyně, přičemž k žalovaným namítanému jednání příslušníků rodiny žalobkyně mělo dojít až poté, co se stala v roce 2014 nyní projednávaná událost. Tyto důkazy tedy nebyly a nejsou způsobilé vypovídat o tom, jaké vztahy byly mezi rodinou žalobkyně a rodinou žalovaného v době tvrzeného pokousání žalobkyně psem žalovaného, a tudíž by nebyly způsobilé ani ovlivnit úvahu soudu o tom, zda takové vztahy mohly ovlivnit jednání žalobkyně či dalších jejích rodinných příslušníků v souvislosti s řešením pokousání žalobkyně psem. I pokud by se následně rodinní příslušníci žalobkyně skutečně dopustili závadového jednání vůči žalovanému, neznamená to ještě, že ohledně události v roce 2014 žalobkyně a její matka vypovídali nepravdivě, jak to naznačuje žalovaný. Ani odvolací soud proto v tomto směru dokazování nedoplňoval.

Dále soud I. stupně neprovedl k důkazu znalecký posudek MUDr. Alexeje Thöndela ze dne 9. 4. 2017, znalce z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie, který předložil žalovaný, neboť byl označen opožděně, tedy v rozporu se zákonnou koncentrací řízení prvním jednáním ve smyslu ust. § 118b o.s.ř. S tímto závěrem soudu I. stupně odvolací soud souhlasí, neboť dle přesvědčení odvolacího soudu žalovanému nic nebránilo, aby takový důkaz označil do skončení prvního jednání ve věci (nadto vypovídací hodnota tohoto znaleckého posudku s ohledem na dobu jeho vypracování a podklady, ze kterých bylo vycházeno, je nízká a jeho závěry nejsou ani jednoznačné). To samé platí rovněž ohledně žalovaným navrženého výsledku svědka MUDr. A. B., ošetřujícího lékaře žalobkyně, neboť rovněž označení tohoto důkazu mohl žalovaný provést do skončení prvního jednání ve věci (lékařská zpráva tohoto lékaře ze dne 25. 9. 2014 byla předložena žalobkyní spolu se žalobou a byla při prvním jednání k důkazu také provedena). Na rozdíl od žalovaného má pak odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně za to, že výjimka pro možnost provést takové důkazy přes koncentraci řízení prvním jednáním ve smyslu ust. § 118b o.s.ř. naplněna není, neboť na rozdíl od žalovaného nelze dle názoru odvolacího soudu považovat takto označené důkazy za důkazy, které by měly zpochybnit věrohodnost jiných v řízení provedených důkazů. Nejde totiž o zpochybnění věrohodnosti důkazních prostředků, na nichž spočívá rozhodnutí soudu, jestliže pomocí skutečností a důkazů, které účastník nově uplatnil, má být skutkový stav zjištěn jinak, než jak ho zjistil soud na základě jím provedeného hodnocení důkazů. Zpochybněním věrohodnosti důkazních prostředků lze tedy rozumět pouze taková tvrzení a označené důkazy, které vyvracejí závěry soudu o tom, že určitý důkazní prostředek je věrohodný a lze z něj při zjišťování skutkového stavu vycházet či naopak věrohodný není a skutkové závěry na něm budovat nelze. Tak věrohodnost důkazního prostředku může být zpochybněna například tehdy, bude-li tvrzeno a prokázáno, že svědek vypovídal o věci pod vlivem návodu nebo výhrůžky (tedy křivě), že listina je ve skutečnosti falzifikátem apod. (k tomu srovnej obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2003, sp. zn. 21 Cdo 818/2003, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2011, sp. zn. 26 Cdo 520/2010). Žalovaným uvedená tvrzení v tom směru, že zranění žalobkyně vzniklo jinak, než pokousáním psem, tedy tvrzeními, která by ve výše vyloženém smyslu představovala zpochybnění věrohodnosti provedených důkazních prostředků soudem I. stupně, nejsou, a tudíž ani důkazy, které k prokázání takového svého tvrzení žalovaný označil, za důkazy, které by věrohodnost provedených důkazních prostředků zpochybňovaly, nelze považovat, neboť žalovaný pouze nabídl vlastní verzi skutkového stavu a k prokázání této vlastní verze skutkového stavu navrhoval před soudem I. stupně důkazy, avšak opožděně. Obdobné platí rovněž ve vztahu k žalovaným navrhovanému důkazu zprávou z infekční kliniky Fakultní nemocnice v Plzni ve vztahu k důvodnosti obav žalobkyně o nakažení vzteklinou, kdy soud I. stupně však sám z úřední povinnosti takové skutečnosti rovněž ověřoval a při svém rozhodování z nich také vycházel.

Pokud se jedná o provedené dokazování před soudem I. stupně, pak odvolací soud dokazování doplnil o sdělení Krajské veterinární správy pro Plzeňský kraj dne 29. 3. 2016, která byla předložena žalobkyní, ze které vyplynulo, že přestupkové řízení vedené proti žalovanému Krajskou veterinární správou pro Plzeňský kraj skončilo zastavením takového řízení, kdy odvolací orgán – Ústřední veterinární správa v Praze dal za pravdu žalovanému v tom směru, že jednak nebylo relevantně prokázáno, že k pokousání žalobkyně došlo jeho psem, a jednak došlo k promlčení přestupku v průběhu odvolacího řízení.

Odvolací soud dále zopakoval a doplnil dokazování rovněž spisem Úřadu městského obvodu Plzeň 5 – Křimice, sp. zn. UMO5/1639/2015, z něhož byly důkazy provedeny již soudem I. stupně, kdy nad rámec provedení dokazování soudem I. stupně odvolací soud provedl fotografie poranění žalobkyně, dále úřední záznamy o podaném vysvětlení žalovaného ze dne 25. 9. 2014 a I. S., matky žalobkyně, ze dne 29. 9. 2014, dále úřední záznam Policie České republiky ze dne 30. 9. 2014, a rovněž rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku ze dne 25. 9. 2015. Z těchto důkazů pak odvolací soud zjistil, že žalovaný hovořil při podaném vysvětlení dne 25. 9. 2014 o psovi, který měl žalobkyni kousnout, jako o „našem psovi“, a matka žalobkyně, I. S., v podaném vysvětlení uváděla, že žalovaný nedodal veterinární vyšetření psa a vyjadřovala zde obavu ze psa žalovaného. Pokud se Policie České republiky obrátila na Krajskou veterinární správu pro Plzeňský kraj, pak prostřednictvím pana P. měl být žalovaný kontaktován a vysvětlena mu jeho povinnost dostavit se k vyšetření psa s tím, že žalovaný měl přislíbit, že se vyšetření se psem podrobí a výsledky Policii České republiky předá. Řízení o přestupku bylo v dané věci zastaveno, neboť od ukončení spáchání přestupku uplynula jednorozhodná lhůta. Jde-li o důkazy provedené z tohoto spisu již před soudem I. stupně, pak žalobkyně dne 25. 9. 2014 popisovala své zranění tak, že byla kousnuta psem, který vyběhl z pozemku, na kterém je postaven dům, ve kterém bydlí žalovaný, kdy svědkem daného incidentu mohla být pouze J. B., která na pozemek žalovaného zajížděla svým automobilem, nikdo další incidentu přítomen nebyl. Pokud byl vytěžen žalovaný, pak k vlastnictví psa ničeho neuváděl, uváděl, že si nemyslí, že by jeho pes někoho pokousal, a potvrzoval, že pes je očkovaný. Žalovaný také za přítomnosti hlídky Policie České republiky předal kopii očkovacího průkazu paní S., matce žalobkyně, a žalobkyně poté odjela na ošetření lékařem, kdy lékařské zprávy ze dne 25. 9. a 26. 9. 2014 ohledně tohoto ošetření byly odvolacím soudem rovněž zopakovány s tím, že v těchto lékařských zprávách bylo popisováno zranění žalobkyně jako kousnutí psem, bylo poskytnuto poučení ohledně nutnosti veterinárního vyšetření psa, přičemž z těchto zpráv nevyplývalo ničeho, co by nasvědčovalo tomu, že by zde existovala pochybnost ohledně způsobu vzniku zranění žalobkyně. Současně však v těchto lékařských zprávách nejsou popsány ani obavy žalobkyně ohledně možného nakažení vzteklinou. Bolestné způsobené zraněním žalobkyně bylo pak ohodnoceno šestnácti body lékařskou zprávou ze dne 19. 10. 2015.

Dále odvolací soud dokazování doplnil provedením listinných důkazů ze spisu Úřadu městského obvodu Plzeň 5 – Křimice, sp. zn. UMO5/0235/2017 (provedení důkazů z tohoto spisu zákonná koncentrace řízení nebránila s ohledem na okamžik jejich vzniku zčásti po prvním jednání ve věci před soudem I. stupně a zčásti až po vyhlášení rozsudku soudu I. stupně, kdy žalovaný důkaz tímto spisem navrhoval ještě před soudem I. stupně), a to úředního záznamu z 26. 2. 2017, příkazu z 20. 3. 2017, odporu/odvolání z 29. 3. 2017, protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 24. 5. 2017, potvrzení MÚ Strakonice ze dne 30. 9. 2017, potvrzení o ochranném očkovaní, příkazu z 20. 6. 2017 a rozhodnutí o zastavení řízení z 20. 6. 2017. Pokud se jedná o tento spis Úřadu městského obvodu Plzeň 5 – Křimice, pak v tomto řízení byl projednáván přestupek dle zákona na ochranu zvířat proti týrání a proti

pořádku v územní samosprávě v souvislosti s únikem psa rasy rhodéský ridgeback, hnědé barvy, z místa jeho chovu na pozemcích u domu XXXXX, Plzeň, kdy podezřelý z uvedeného přestupku byl žalovaný, avšak po ústním projednání přestupku dne 24. 5. 2017, při kterém byl mimo jiné vyslechnut J. J., otec žalovaného, který se k vlastnictví předmětného psa přihlásil a předložil potvrzení Městského úřadu Strakonice o tom, že v roce 2017 uhradil místní poplatek ze psa (bez bližšího popisu) a potvrzení o ochranném očkování psa (bez bližšího popisu psa a bez záznamů o provedeném očkování), bylo rozhodnuto o zastavení řízení vůči žalovanému a byl vydán příkaz vůči otci žalovaného, kterým byl uznán ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona č. 246/1992 Sb.

Pokud zopakoval odvolací soud sdělení obce Loza ze dne 17. 2. 2017, Městského úřadu Strakonice ze dne 15. 2. 2017 a Úřadu městského obvodu Plzeň 5 – Křimice ze dne 27. 2. 2017, pak z nich zjistil stejné skutečnosti jako soud I. stupně, tedy že žalovaný ani v jedné z těchto obcí místní poplatek ze psa nehradil, přičemž v odpovědi Úřadu městského obvodu Plzeň 5 ze dne 27. 10. 2015, kterou odvolací soud také k důkazu zopakoval, žalovaný uvedl, že za „našeho pejška“ platí místní poplatek jinde (v místě svého trvalého bydliště).

Dále odvolací soud dokazování doplnil na podkladě výzvy, kterou ve smyslu ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. učinil ve vztahu k žalobkyni v souvislosti s jejími tvrzeními ohledně vzniklé nemajetkové újmy na její straně ve vztahu k jí tvrzené nejistotě o jejím zdravotním stavu po kousnutí psem žalovaného a ve vztahu k jí tvrzeným omezením v zájmové činnosti, neboť na rozdíl od soudu I. stupně měl odvolací soud za to, že tvrzení žalobkyně v tomto směru nebyla úplná a ani důkazy dosud provedené její tvrzení v dostatečném rozsahu neprokazovaly. Žalobkyně k této výzvě odvolacího soudu jednak namítla, že o tom, zda měla podstoupit antirabickou profylaxi, rozhoduje lékař, který po zhodnocení všech podstatných skutečností o tom, že poraněna měla být psem souseda, kterého léta znala, k profylaxi nepřistoupil, a nadto nemohlo být předpokládáno, že žalovaný své povinnosti poruší a k veterinárnímu vyšetření psa nepřivede. Dále pak v tomto svém podání z 23. 10. 2017 uvedla, že dle soudu jejích rodičů došlo ke změně jejího chování, začala být nervózní a nesoustředěná, místo poranění si neustále kontrolovala, špatně usínala a měla zlé sny, psychologa však přes přání rodičů nenavštívila, ale po delším čase podstoupila prohlídku u svého obvodního lékaře, který usoudil, že by se mohlo jednat o hyperfunkci štítné žlázy, kterou často dlouhodobý stres způsobuje, kdy výsledky tohoto vyšetření předložila. Dále poukázala na to, že podle informací, které si sama našla o možné inkubační době a o úmrtnosti při nakažení vzteklinou při nezačínání profylaktické léčby, ona i její rodiče prožili několikaměsíční martyrium, a tudíž částku náhrady nemajetkové újmy v penězích považuje za zcela přiměřenou, respektive jen symbolickou. K tomuto svému podání pak připojila záznam o vyšetření ze dne 24. 8. 2015 krve ohledně S-TSH a S-fT4 s normálním výsledkem a dále potvrzení o své plavecké neschopnosti od 24. 9. 2014 z důvodu pokousání psem, kdy nemohla absolvovat celkem čtyři závody (potvrzení Plaveckého klubu Slávia VŠ Plzeň z.s. ze dne 20. 10. 2017).

Pokud se jedná o podání žalobkyně ze dne 23. 10. 2017, pak odvolací soud připomíná, že žalobkyni ve smyslu ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. vyzval k doplnění jejích tvrzení v zcela konkrétním směru, tedy kdy a u jakého lékaře absolvovala tvrzené vyšetření, zda nebyla nakažena vzteklinou, v jakém sportovním klubu se věnovala závodnímu plavání a jaké konkrétní závody nemohla absolvovat, tedy pouze v tomto rozsahu byla ve smyslu ust. § 205a písm. d) o.s.ř. za použití § 211a o.s.ř. prolomena koncentrace daného řízení jak prvním jednáním ve věci, tak vyhlášením rozhodnutí soudu I. stupně. Z podání žalobkyně přitom

vyplývalo, že žádné vyšetření, zda byla nakažena vzteklinou, ve skutečnosti neabsolvovala, jak to tvrdila před soudem I. stupně, přičemž tvrzení žalobkyně ohledně údajné změny jejího chování a ohledně návštěvy obvodního lékaře v souvislosti s tím, jsou tvrzení nová, a v odvolacím řízení pro rozpor s ust. § 118b o.s.ř., § 119a o.s.ř., § 205a o.s.ř. a § 211a o.s.ř. nepřipustná, a tedy k nim odvolacím soudem nemůže být přihlíženo. Je dále evidentní, že lékařskou zprávou ze dne 24. 8. 2015 nemůže být prokázáno tvrzení žalobkyně o tom, že se podrobila vyšetření, zda není nakažena vzteklinou, neboť se podle vlastního vyjádření žalobkyně jedná o vyšetření funkce štítné žlázy, nadto s normálním výsledkem. Odvolací soud tak může přihlížet pouze k potvrzení o plavecké neschopnosti žalobkyně od Plaveckého klubu Slávia VŠ Plzeň z.s. snad jen s tou výhradou, že žalobkyně nemohla být v plavecké neschopnosti z důvodu pokousání psem již od 24. 9. 2014, pokud jím měla být pokousána až dne 25. 9. 2014.

Pokud odvolací soud dokazování ve věci zopakoval a doplnil, pak ve spojení s dokazováním provedeným před soudem I. stupně skýtal zjištěný skutkový stav dostatečný podklad pro rozhodnutí soudu o věci.

Odvolací soud se přitom v rámci zjištění skutkového stavu věci zcela ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že žalobkyně unesla své břemeno tvrzení a důkazní k prokázání toho, že dne 25. 9. 2014 byla poraněna (kousnuta) psem rasy rhodéský ridgeback, a že jí bylo prokázáno rovněž to, že se jedná o psa žalovaného. Pokud se jedná o vlastní vznik zranění žalobkyně pokousáním psem rasy rhodéský ridgeback slyšícího na jméno Fido, pak odvolací soud vychází ze skutkových zjištění soudu I. stupně učiněných z výpovědi žalobkyně, kdy odvolací soud nemá důvod pochybovat o věrohodnosti výpovědi žalobkyně (tento důkazní prostředek byl přitom ve smyslu ust. § 131 o.s.ř. v dané věci přípustným, neboť zde žádný jiný důkaz, který by přímo napadení žalobkyně psem rasy rhodéský ridgeback slyšícím na jméno Fido prokazoval, nebyl). Výpověď žalobkyně pak nestojí zcela osamoceně, ale naopak je podporována výpovědí svědka MVDr. Z. R. a výpovědí svědkyně I. S., matky žalobkyně, neboť svědek MVDr. Z. R. potvrdil, že byl v době daného incidentu přítomen v místě bydliště žalobkyně a její matky a byl svědkem toho, jak matka žalobkyně odbíhá za žalobkyní s tím, že jí dcerou bylo telefonicky oznámeno, že byla kousnuta psem žalovaného. Tato skutečnost byla pak potvrzena rovněž svědkyní I. S., matkou žalobkyně. Výpovědi žalobkyně dále odpovídá rovněž to, že na místo byla matkou žalobkyně přivolána hlídka Policie České republiky, která danou situaci řešila a v součinnosti se kterou byl také žalovaným předložen očkovací průkaz shora zmíněného psa. Výpovědi žalobkyně odpovídá také to, že se žalobkyně dostavila na ošetření k lékaři, kdy její poranění bylo i v lékařské zprávě popisováno jako kousnutí psem a nebyla zde vyjádřena žádná pochybnost o tom, že by charakter zranění kousnutí psem neodpovídal, naopak byla žalobkyně ošetřujícím lékařem upozorňována na potřebu veterinárního vyšetření psa. Ani odvolací soud tak nemá žádný důvod pochybovat o tom, že žalobkyně byla skutečně psem rasy rhodéský ridgeback slyšícím na jméno Fido dne 25. 9. 2014 kousnuta a že toto kousnutí zanechalo zranění, které bylo popsáno v lékařské zprávě ze dne 25. 9. 2014.

Odvolací soud dále zcela souhlasí se skutkovým závěrem soudu I. stupně, že žalobkyně prokázala to, že žalovaný je vlastníkem předmětného psa. Ačkoli je pravdou, že nebyl předložen žádný důkaz ve formě nabývacího titulu vlastnictví k předmětnému psovi ze strany žalovaného, pak byly provedeny důkazy výslechem svědků I. S., J. T., B. L. a M. U., z jejichž výpovědí je možno jednoznačně dospět k takovému závěru, že předmětný pes rasy rhodéský ridgeback slyšící na jméno Fido se v bydlišti žalovaného zdržoval a žalovaný se k němu jako jeho vlastník choval. V té souvislosti je třeba připomenout, že žalovaný sice své

vlastnictví předmětného psa popíral, avšak do skončení prvního jednání ve věci a ani v průběhu celého řízení před soudem I. stupně neuvedl, kdo je dle jeho tvrzení skutečným vlastníkem předmětného psa, na dotazy soudu I. stupně v tomto směru odpovídal naprosto vyhýbavě. Pokud nyní žalovaný tvrdí, že vlastníkem předmětného psa je jeho otec J. J., pak tato skutečnost mu nepochybně musela být známa již v době prvního jednání před soudem I. stupně dne 7. 2. 2017 a dle názoru odvolacího soudu mu nic nebránilo v tom, aby svého otce jako vlastníka předmětného psa označil. Na tom nic nemění ani vyjádření žalovaného před odvolacím soudem v tom směru, že nechtěl svému otci způsobit žádné problémy. Je totiž třeba přihlídnout k tomu, že v posuzované věci tížila žalovaného tzv. vysvětlovací povinnost k tomu, aby v případě popření svého vlastnictví k psovi uvedl, kdo jeho vlastníkem ve skutečnosti je, neboť tato povinnost nastupuje v situaci, kdy strana zatížená důkazním břemenem objektivně nemá a nemůže mít k dispozici informace o skutečnostech významných pro rozhodnutí ve sporu, avšak protistrana má tyto informace k dispozici (k tomu srovnej obdobně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2822/2013, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2011, sp. zn. 22 Cdo 883/2010). Pokud této své vysvětlovací povinnosti žalovaný nedostál, pak tuto skutečnost nelze přičítat k tíži žalobkyni, nýbrž k tíži žalovanému. Jeho tvrzení o vlastnictví psa J. J. v rámci odvolacího řízení je dále tvrzením opožděným, ke kterému nemůže být odvolacím soudem s ohledem na koncentraci řízení přihlíženo.

Nadto odvolací soud nepovažuje ani důkazy ze spisu Úřadu městského obvodu Plzeň 5 – Křimice, sp. zn. UMO5/0235/2017, za takové, které by dostatečným způsobem vlastnictví předmětného psa žalovaným zpochybňovaly. Je tomu tak proto, že jediným důkazem, na podkladě kterého bylo v daném řízení uzavřeno, že žalovaný vlastníkem předmětného psa není, byla výpověď otce žalovaného J. J. o tom, že je to právě on, kdo je vlastníkem předmětného psa. Žádný jiný důkaz o tom, že by otec žalovaného skutečně vlastníkem předmětného psa byl, však předložen nebyl, neboť předložené potvrzení o hrazení místních poplatků ze psa nijak psa, ze kterého je místní poplatek hrazen, nespecifikuje, a žádná specifikace takového psa nevyplývá ani z předloženého očkovacího průkazu, který je nadto odlišný od očkovacího průkazu, který byl předložen žalovaným dne 25. 9. 2014 na výzvu Policie České republiky. S ohledem na vzájemný příbuzenský vztah žalovaného a J. J. nelze také vyloučit, že výpověď J. J. byla motivována snahou žalovaného vyvinut v daném přestupkovém řízení, případně mu pomoci i v souvislosti s řízením ve věci této. Nadto, i pokud by bylo prokázáno, že otec žalovaného je vlastníkem předmětného psa v roce 2017, neznamená to, že byl jeho vlastníkem rovněž v roce 2014. Výpovědi svědků i žalobkyně slyšených v řízení před soudem I. stupně v této věci přitom neodpovídají tomu, že by žalovaný vlastníkem předmětného psa nebyl, naopak obsahují takový popis chování žalovaného k tomuto psovi, který odpovídá chování vlastníka psa k němu. Ostatně sám žalovaný nejen ve svém vyjádření Úřadu městského obvodu Plzeň 5 – Křimice ve vztahu k placení místních poplatků ze psa, ale rovněž ve svých vyjádřeních podaných dne 25. 9. 2014 Policii České republiky, hovoří o předmětném psovi jako o „našem psovi“ a neuvádí zde nic o tom, že by pes byl ve skutečnosti ve vlastnictví jeho otce. Pro úplnost ještě odvolací soud dodává, že nebylo správním orgánem vydáno žádné rozhodnutí, kterým by bylo závazným způsobem deklarováno vlastnictví psa ve vztahu k žalovanému či jeho otci, a tudíž rozhodnutí vydaná ve věci Úřadu městského obvodu Plzeň 5 – Křimice, sp. zn. UMO5/0235/2017, nepředstavují taková rozhodnutí, ze kterých by musel soud v občanském soudním řízení při posouzení otázky vlastnictví předmětného psa vycházet, jak na to správně poukázal i soud I. stupně.

Odvolací soud tedy uzavírá, že dle jeho přesvědčení je třeba ve shodě se soudem I. stupně považovat v daném řízení za prokázáno, že žalobkyně byla dne 25. 9. 2014 kousnuta psem, jehož vlastníkem je žalovaný (úvaha soudu I. stupně o tom, zda žalovaný je případně jen jeho spoluvlastníkem podstatná pro rozhodnutí není), čímž jí bylo způsobeno zranění popsané v lékařské zprávě ze dne 25. 9. 2014, kdy bolestné bylo příslušným lékařem ohodnoceno šestnácti body.

Naproti tomu má odvolací soud za to, že žalobkyně neunesla své břemeno důkazní k prokázání svého tvrzení o tom, že s ohledem na svoji obavu z nakažení vzteklinou absolvovala vyšetření, zda vzteklinou nakažena nebyla. Je však možno považovat za prokázané tvrzení žalobkyně v tom směru, že v souvislosti s pokousání psem byla cca 14 dnů v plavecké neschopnosti a z toho důvodu rovněž nemohla absolvovat některé závody v plavání.

Takto zjištěný skutkový stav odůvodňuje právní závěr, který přijal již soud I. stupně, že je to žalovaný, který nese odpovědnost za škodu způsobenou psem rasy rhodéský ridgeback slyšícím na jméno Fido, tedy zvířetem, žalobkyni, a to v souladu s ust. § 2933 obč. zákoníku 2012, neboť podle tohoto zákonného ustanovení platí, že způsobí-li škodu zvíře, nahradí ji jeho vlastník, ať již bylo pod jeho dohledem nebo pod dohledem osoby, které vlastník zvíře svěřil, anebo se zatoulalo nebo uprchlo. Snad jen na okraj na tomto místě odvolací soud poznamenává, že i pokud by žalovaný nebyl vlastníkem předmětného psa, bylo by třeba v posuzované věci nepochybně vycházet s ohledem na výpovědi žalobkyně a slyšených svědků z toho, že žalovaný předmětného psa choval, a tudíž i v takovém případě by žalovaného, a to společně a nerozdílně s vlastníkem zvířete, dle ust. § 2933 obč. zákoníku 2012 tížila povinnost k náhradě škody způsobené tímto psem žalobkyni. Předpoklady pro případné zproštění se odpovědnosti za škodu ve smyslu ust. § 2934 obč. zákoníku 2012 dále v posuzované věci naplněny nebyly, neboť nebylo tvrzeno a ani prokazováno, že by předmětný pes sloužil vlastníku k výkonu povolání či jiné výdělečné činnosti nebo k obživě anebo sloužil jako pomocník pro osobu se zdravotním postižením, nadto nebylo prokazováno ani to, že by žalovaný nezanedbal potřebnou pečlivost při dozoru nad zvířetem, anebo že by škoda vznikla i při vynaložení potřebné pečlivosti. Odpovědnosti žalovaného pak nezbavuje ani ust. § 2935 obč. zákoníku 2012, neboť psa, který žalobkyni kousnul, nelze považovat za svémocně odňaté zvíře.

Žalovaný je tak povinen nahradit žalobkyni škodu, která jí vznikla poraněním (kousnutím) psem žalovaného a nahradit jí rovněž nemajetkovou újmu, která jí v souvislosti s poraněním vznikla (viz § 2951 a násl. občanského zákoníku 2012), kdy předpoklady pro případné snížení náhrady škody ve smyslu ust. § 2953 obč. zákoníku 2012 v posuzované věci přítomny také nejsou.

V souladu s ust. § 2958 obč. zákoníku 2012 má pak žalobkyně, které věcná škoda nevznikla, ale došlo u ní k ublížení na zdraví, právo na to, aby žalovaný odčinil jí vzniklou újmu peněžitou náhradou vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy žalobkyně. Žalobkyni tedy náleží předně náhrada vytrpěné bolesti, tedy bolestné, která byla v daném řízení stanovena ošetřujícím lékařem na šestnáct bodů, kdy těmto šestnácti bodům odpovídá žalobkyni po připuštěné změně žaloby požadovaná peněžitá náhrada ve výši 4.020,- Kč. Takto požadovaná výše bolestného zcela odpovídá metodice Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví podle § 2958 obč. zákoníku 2012, jak to náležitě odůvodnil soud

I. stupně již v napadeném rozsudku. Ostatně proti výši bolestného nebyly ani ze strany žalovaného uplatněny žádné námitky.

Pokud se jedná o žalobkyni požadovanou náhradu další nemajetkové újmy nad rámec bolestného, pak je třeba předně uvést, že jí požadovaná náhrada nemůže být posouzena jako náhrada za ztížení společenského uplatnění žalobkyně, neboť poškozením zdraví žalobkyně překážka lepší budoucnosti žalobkyně nenastala. Je tomu tak proto, že se v případě utrpěného zranění jednalo pouze o poranění malého rozsahu, které žalobkyni omezilo pouze dočasně v její zájmové činnosti po dobu cca 14 dnů, a tedy překážka lepší budoucnosti žalobkyně tímto zraněním vyvolána nebyla. Žalobkyni požadovaná částka 10.000,- Kč mohla být tak posouzena, jak to učinil soud I. stupně, pouze jako další nemajetková újma mimo ztížení společenského uplatnění žalobkyně ve smyslu ust. § 2958 obč. zákoníku 2012, kdy s přihlédnutím k ust. § 2956 obč. zákoníku 2012 a § 2957 obč. zákoníku 2012 je třeba jako nemajetkovou újmu odčinit i způsobené duševní útrapy, přičemž v úvahu je třeba vzít rovněž obavu poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.

Ve shodě se soudem I. stupně má pak odvolací soud za to, že duševní útrapy žalobkyně v souvislosti s utrpěným poraněním nelze přeceňovat, včetně její obavy z možného nakažení vzteklinou. Na rozdíl od soudu I. stupně má dále odvolací soud za to, že nadto takové (významné) duševní útrapy a obavy žalobkyně v souvislosti s možností nakažení vzteklinou v posuzované věci ani prokázány nebyly. Odvolací soud přitom vychází z toho, že žalobkyně byla bezprostředně po svém zranění informována o tom, že pes, který ji pokousal, podstoupil očkování proti vzteklině, pokud žalovaný, byť za součinnosti Policie České republiky, předložil očkovací průkaz předmětného psa, ve kterém bylo očkování proti vzteklině vyznačeno. Vzhledem k tomu, že se jednalo o známé zvíře, u něhož byla žalobkyně informována o jeho očkování proti vzteklině, což bylo hodnověrně žalobkyni doloženo, musela tato skutečnost významným způsobem zmírnit možné obavy žalobkyně z toho, že by tento pes mohl být vzteklinou nakažen a žalobkyni rovněž nakazit. Tomu odpovídá i to, že o obavě z nakažení vzteklinou žalobkyně nehovořila ani při svém ošetření lékařem dne 25. 9. 2014 a 26. 9. 2014, respektive alespoň o takovém stesku žalobkyně není v předkládaných lékařských zprávách žádný záznam. Skutečnosti, že ani ošetřující lékař nepovažoval riziko nakažení vzteklinou žalobkyně za reálné, pak odpovídá to, že nepřistoupil k antirabické profylaxi žalobkyně, ke které by jinak v případě, pokud zvíře, které člověka napadlo, není veterinárně vyšetřeno, mělo být přistoupeno. Současně za situace, pokud, jak sama žalobkyně uvádí, vyhledávala informace ohledně nákazy vztekliny na internetu, musela zjistit, že Česká republika je již po řadu let (od roku 2004) považována za zemi vztekliny prostou, kde k přenosu vztekliny ze zvířete na člověka dlouhodobě nedošlo. Dále v té souvislosti, jak to žalobkyně namítá, mohla sice zjistit, že inkubační doba vztekliny může být velmi dlouhá, avšak současně musela zjistit i to, že v případě, pokud by zvíře bylo vzteklinou nakaženo, pak by v řádu několika dnů (cca 14 dnů) muselo uhynout. Pokud žalobkyně bydlí v sousedství bydliště žalovaného, kde se pes i po předmětné události pravidelně vyskytoval, muselo být s ohledem na tyto běžně přístupné informace žalobkyni zřejmé, že pes nakažen vzteklinou nebyl, a tudíž ani ona nakažena vzteklinou být nemohla. Pro to, že by žalobkyně trpěla významnými obavami z nakažení vzteklinou, nesvědčí ani to, že v souvislosti s tím (k ověření, zda nakažena není) nevyhledala lékařskou pomoc, ač to v řízení před soudem I. stupně tvrdila. Dle přesvědčení odvolacího soudu tudíž obava žalobkyně z nakažení vzteklinou nemohla být reálně taková, jak to žalobkyně tvrdí.

Na druhou stranu však nelze přehlédnout chování žalovaného, kterému nic nebránilo v tom, a byl o tom dokonce poučen i ze strany pracovníka Krajské veterinární správy pro Plzeňský kraj, aby se k veterinárnímu vyšetření se psem dostavil (což bylo jeho povinností dle § 4 zákona č. 166/1999 Sb.) a výsledky tohoto veterinárního vyšetření Policii České republiky či samotné žalobkyni předložil. Pokud by takto žalovaný postupoval, bylo by třeba považovat žalobkyní tvrzené obavy za natolik minimální, že by samy o sobě důvodem pro přiznání další náhrady nemajetkové újmy nebyly. Jestliže však žalovaný takto nepostupoval a žalobkyně z toho důvodu po určitou, byť reálně jen krátkou dobu, určitými, byť reálně jen minimálními, obavami z možného nakažení vzteklinou trpěla, respektive skutečně mohla trpět, je třeba uvažovat tak, že je namístě další náhradu nemajetkové újmy žalobkyni v dané věci poskytnout, a to i s přihlédnutím k tomu, že, byť krátkodobě, byla v důsledku zranění vyřazena v měsíci září a říjnu roku 2014 ze své zájmové činnosti – plavání.

Na rozdíl od soudu I. stupně nemá však odvolací soud za to, přihlédne-li k tomu, že nelze považovat za prokázaná tvrzení žalobkyně ohledně intenzity jejích obav z nakažení vzteklinou a doby trvání takové obavy (resp. duševních útrap s tím spojených), že by přiměřenou a odpovídající náhradou nemajetkové újmy v penězích byla částka 10.000,- Kč, jak bylo žalobkyní požadováno. Dle názoru odvolacího soudu naopak okolnostem daného případu, tedy reálně možné obavě žalobkyně z nakažení vzteklinou a reálně době trvání takové obavy a jen krátkodobé ztrátě možnosti zájmové činnosti žalobkyně, podle zásad slušnosti odpovídá náhrada další nemajetkové újmy v částce 3.000,- Kč, tedy v rozsahu cca 75% bolestného, které žalobkyni v dané věci náleží.

Dle názoru odvolacího soudu tedy žalobkyni v dané věci náleží jednak bolestné ve výši 4.020,- Kč a jednak náhrada další nemajetkové újmy ve výši 3.000,- Kč, celkem tedy částka 7.020,- Kč.

Pokud se jedná o žalobkyní požadovaný úrok z prodlení, ten se v případě náhrady uvažované odvolacím soudem vztahoval k částce 1.920,- Kč bolestného a 3.000,- Kč náhrady nemajetkové újmy v penězích, neboť z částky 2.100,- Kč bolestného, o kterou žalobkyně v průběhu řízení žalobu rozšířila, úrok z prodlení žalobkyní požadován nebyl. Rovněž dle názoru odvolacího soudu přitom z částky 4.920,- Kč žalobkyni v souladu s ust. § 1970 obč. zákoníku 2012 nárok na úrok z prodlení náleží, neboť v tomto rozsahu žalovaného řádně vyzvala k plnění a žalovaný přes tuto výzvu žalobkyně svoji povinnost nesplnil, a to ode dne následujícího po uplynutí sedmidenní lhůty stanovené žalobkyní ve výzvě k plnění (k tomu srovnej ust. § 1958 odst. 2 obč. zákoníku 2012), která s ohledem na reakci žalovaného na výzvu žalobkyně marně uplynula dne 18. 1. 2016. Výše úroku z prodlení dle ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. pak činí 8,05 % ročně.

Veden výše uvedenými úvahami tedy odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně postupem dle ust. § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 7.020,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení z částky 4.920,- Kč od 19. 1. 2016 do zaplacení, a to ve lhůtě tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1, věta před středníkem o.s.ř.), a ve zbývajícím rozsahu, tedy co do částky 7.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 19. 1. 2016 do zaplacení, žalobu zamítl.

Odvolací soud ještě doplňuje, že přistoupil ke změně napadeného rozsudku soudu I. stupně a nikoli k potvrzení napadeného rozsudku soudu I. stupně v části týkající se částky

7.020,- Kč s příslušenstvím, neboť soud I. stupně ve výroku svého rozsudku neuvedl konkrétní výši úroku z prodlení, kterou je žalovaný povinen žalobkyni uhradit, a tudíž bylo třeba tuto konkrétní výši zákonného úroku z prodlení doplnit.

O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst. 1, 2 o.s.ř. za použití ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů nemá, neboť úspěch a neúspěch obou účastníků v tomto sporu je třeba považovat za v zásadě shodný. Odvolací soud přitom nepřistoupil k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., byť výše náhrady další nemajetkové újmy žalobkyně závisela na úvaze soudu, neboť přihlédl k tomu, že odvolací soud přiznal žalobkyni další náhradu nemajetkové újmy pouze v rozsahu 30 % jí uplatněného nároku, tedy v podstatně nižším rozsahu, než bylo žalobkyní požadováno, a to za situace, kdy současně neshledal za prokázaná veškerá její tvrzení, kterými intenzitu a rozsah vzniklé nemajetkové újmy odůvodňovala. Za této situace by dle názoru odvolacího soudu aplikace ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. a přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni neodpovídaly spravedlivému uspořádání vztahu mezi účastníky v této věci a výsledku tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

V Plzni dne 07.12.2017

JUDr. Alena Polednová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Mertlová